

καθολικό τῆς Σύρας ἐπίσκοπο, καὶ πολλοὶ Χιώτες, Ψαριανοί, Ὑδραῖοι καὶ Μωραΐτες καταφύγανε ἐκεῖ.

Ἡ Σύρα στὰ χρόνια ἐκεῖνα εἶταν κατοικημένη μονάχα στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐπανάσταση, κατέβηκε κάτω ὡς τὴ θάλασσα. Καὶ στὸ ψηλότερο μέρος—παλαιὰ Σύρα—ἔμειναν οἱ καθολικοί, ἐνῶ στὸ χαμηλότερο—Ἐρμούπολις—οἱ ὀρθόδοξοι.

ΚΩΣΤΑΝΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝΟΥ

Υ. Γ. Ὀκτώβριος 1906.

Σὰν ἐγύρισα στὴ Σύρα, δὲν ξαναεἶδα τοὺς μπαξατσήδες, ἐχάθησαν. Ἡ νέα ἀστυνομία τοὺς κατέργησε, ἀλλὰ τί εἶναι μπαξατσήδες; Μιὰ ὁλόκληρη τάξη ἀνθρώπων ποὺ ἀποζοῦνε ἀπ' τὸ ἐξῆς ἐπάγγελμα: νὰ ἀγοράζουν τὰ καλλήτερα τῆς ἀγορᾶς τρόφιμα, ψάρια, κυνήγι, γλυκίσματα, κρέας, κρεμμύδια, ψωμί, λουκάνικα, διαφορετικὸ ὁ καθεὺς μπαξατσήδες εἶδος καὶ νὰ τὸ παίζουνε στὰ μπαζάκια. Κ' οἱ συνειθισμένοι στὰ εὐκόλα κέρδη Συριανοὶ μ' εὐχαρίστησή τους παίζανε. Καὶ ἡ παίρνανε μὲ λίγες δεκάρες τὸ ψώνιο τῆς ἡμέρας, ἢ χάνανε ὅ,τι εἶχανε γιὰ τὸ ψώνιο κρατήσαι, κ' ἐμένανε μὲ ἀδειανὸ στομάχι.

Μὲ τὴν κατάργησιν τῶν μπαξατσήδων εἶδαν οἱ Συριανοὶ κ' ἐκλεχτὰ στὴν ἀγορὰ τοὺς τρόφιμα.

Κ. Ἀναστασινοῦ

Ἡ Κοινή Γνώμη

Ἡ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΜΑΣ

Φίλε «Νουμά»,

Ἡ δικὴ τοῦ Χερδεν—Μόλτικε καὶ ὁ θρίαμβος τῆς Γερμανικῆς Δικαιοσύνης, ποὺ μὲ τὸ βαρὺ τῆς χέρι χτύπησε ἐστὶ ἀλύπητα τόσο ψηλὰ κεφάλια, ἐφερὲ ὡς εἶτανε ἐπόμενον στὰ στόματα ὅλων μας, δὲν ξέρω γιατί, τίς συνειθισμένες μεμφιμοιρίες γιὰ τὴ δική μας τὴ Δικαιοσύνη καὶ ἀκούστηκαν πάλι τὰ αἰώνια λόγια αἰδῶ στὴν Ἑλλάδα μόνο οἱ φτωχοὶ καταδικάζονται: αὐτὰ τὰ λόγια δὲν μποροῦν νὰ δείχνουν τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν ἑλλειψὴ τῆς ἐμπιστοσύνης ποὺ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ὁ κόσμος μας στὴ δικαιοσύνη τῆς πατρίδας του, ἀλλ' ὅλοι ὅμως φωνάζουμε καὶ ἀπ' τὴ μιὰ μεριά πὺς ἡ δικαιοσύνη μας προσπαθεῖ ὅσο μπορεῖ νὰ σταθῇ ψηλά, ἀλλ' ὅλοι μας πάλι ὁμολογοῦμε καὶ ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, πὺς οἱ διάφοροι ἐπηρεασμοί, εἴτε ἐκ μέρους τοῦ φοβεροῦ τέρατος τῆς Πολιτικῆς, εἴτε ἐκ μέρους τῶν διαφόρων Μανιάνκων (ποὺ τέτοιοι εἶναι ἄπειροι' δυστυχῶς στὸν τόπο μας), ποτὲ δὲν μποροῦν νὰ λείψουν ἀπ' αὐτὴν. Καὶ ἐρχεται ἀμέσως ἡ ἐρώτησις σὲ καθεὶν ἕνα ποὺ πονεῖ τὸν τόπο του καὶ σκέφτεται λίγο βαθύτερα: «Ποιά εἶναι τὰ αἰτία ποὺ ἀναγκάζει ἐστὼ καὶ λίγους δικαστὲς νὰ ἐπηρεάζονται (ποιοὶ εἶναι αὐτοί; ἐγὼ δὲν τοὺς ξέρω) ἀπ' τὰ δυὶ τέρατα ποὺ ἀναφερα παρὰ πάντων;

Μὰ ὅπως ἡ ἐρώτησις εἶναι πολὺ ἀπλή, ἐστὶ εἶναι κ' ἡ ἀπάντησις πρὸς πολὺ εὐκόλη.

«Δὲν ὑπάρχουνε χαραχτῆρες».

Γιατί δὲν ὑπάρχουνε χαραχτῆρες; Γιατί δὲν ὑπάρχουνε σκολεῖα.

Μὰ σκολεῖα ὑπάρχουν τόσα καὶ τόσα.

Ναί, ὑπάρχουν, μὰ ἐγὼ δὲ θέλω σκολεῖα σὰν τὰ σημερινά, ποὺ διδάσκονται μόνο ἡ ἐξωφρενικὴ ἀποστήθισις τῆς καθαρῆς ἐξήγησις, ἀλλὰ θέλω σκολεῖα

ποὺ εὐθὺς ὡς πάει τὸ παιδί μέσα σ' αὐτὸ καὶ ἔως ὅτου θὰ τελειώσῃ καὶ λίγο λίγο θ' ἀρχίσῃ νὰ μαθαίνει ἀπ' τὰ πρῶτα μαθήματα πὺς πρέπει νὰ σέβεται τὸν ἑαυτό του καὶ ἄρα τὸ μάθη αὐτὸ καλὰ, δὲν μπορεῖ, παρὰ κατὰ φυσικὴ συνέπειαν, θὰ μάθῃ νὰ σέβεται καὶ τοὺς ἄλλους. "Εἰ τότε τὸ παιδί ποὺ θὰ εἶναι πλὴρ νέος ἔγεινε χαραχτῆρας. —Κι' αὐτόνε ἂς τὸν ρίξῃ ἡ πολιτεία ὅπου θέλει: στὴ Δικαιοσύνη, στὸ στρατό, στὴν ὑπάλληλεια καὶ τότε πρέπει νὰ εἶναι βεβαία πὺς αὐτὸς πάντα θὰ κρατῇ ψηλὰ τὸ κεφάλι του καὶ δὲ θ' ἀκούῃ τίποτε ἄλλο, ὅταν ὁ φυλοβόλος βουλευτὴς τὸν στενοχωρεῖ γιὰ νὰ κἀμῃ κάποιον χατῆρ στὸ ψηφοφόρο του καὶ ὅταν κάποιος γνωστός του τὸν παρακαλεῖ γιὰ τὸ ἴδιο πρᾶμα, παρὰ θ' ἀκούῃ μόνο τὴ φωνὴ ποὺ θὰ τοῦ λήῃ μέσα βλαβερά ἀπ' τὴν ψυχὴ του «πρέπει νὰ ἐξοκολογηθῇ: νὰ σέβεται τὸν ἑαυτό σου, γιατί μόλις πάψῃς νὰ τὸ κἀνῃς αὐτὸ δὲ θὰ σέβεται καὶ τοὺς ἄλλους»· γιατί τί ἄλλο κἀνῇ ὁ δικαστὴς καὶ καθεὺς ὑπάλληλος, ὅταν δὲν κἀνῇ ὅ,τι πρέπει, παρὰ πάθει νὰ σέβεται τὴν τιμὴν, τὴν περιουσίαν καὶ τὸσα ἄλλα, κείνων ποὺ ἡ πολιτεία τοὺς στέλνει σ' αὐτόνε νὰ τοὺς προστατέψῃ; Καὶ μ' αὐτόνε τὸν τρόπο τὰ λεγόμενα «στραβόξυλα» ποὺ εὐτυχῶς εἶναι κάμποσα μέσα στὸ δικαστικὸ μας κλάδο (δηλαδὴ κείνοι ποὺ δὲν παίρνουνε ἀπὸ λόγια καὶ οὔτε κανεῖς τὰ φαντάζεται ποτὲ πὺς μπορεῖ νὰ πᾶν νὰ τοὺς παρακαλέσῃ γιὰ κάτι) θὰ πληθύνουνε καὶ τότε ποὺ θὰ ἔχουμε Δικαιοσύνην, τότε μόνο θὰ λεγόμεστε Δύναμις = Κράτος μ' ἄλλους λόγους.

Δικηγόρος Β. Γ....

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Μιὰ συμβουλὴ θὰ δώσουμε στὰ παιδιὰ τῆς «Ἠγησώ», ἐλπίζοντας πάντα πὺς θὰ μᾶς ἀκούσουνε. Νὰ βγάδουνε δηλ. τὸ περιοδικὸ τους μὲ λιγώτερες σελίδες, ἢ τουλάχιστο νὰν τὸ βγάδουνε κάθε δυὸ τρεῖς μῆνες, καὶ ὅχι κάθε μῆνα.

—Τὸ λόγο τοὺς τὸν εἶπε ἡ «Ἐστία» τῆς Τετάρτης καὶ θαρροῦμε δὲν ἔχει ἄδικο. Οἱ στίχοι δὲν εἶναι χρονογραφήματα καὶ εἰδήσεις γιὰ νὰ γιομίζε κανεῖς ἄκοπα τόσες σελίδες τὸ μῆνα.

—Καιρὸ εἶχε νὰ μᾶς λιγώσῃ μὲ στίχους τοῦ ὁ φίλος Σταματάκης Βλάχος. Καὶ νὰ τώρα ποὺ ἐρχεται μὲ τὸ τρίτο φυλλάδι τῆς «Ἐθνικῆς Ψυχῆς» (ἡ κακομοίρα ἡ ἐθνικὴ ψυχὴ!) νὰ μᾶς κεραυνοβολήσῃ μὲ φλογερώτατους στίχους τοῦ:

«Μηδέποτε, μηδέποτε τὴν πίστιν ἀρνήθητε,
μηδέποτε, μηδέποτε τὴν πάντιμον Ἑλλάδα,
μηδέποτε, μηδέποτε τὸ αἶσχος μιμηθῆτε,
τὸ καταισχύνον τὴν οἰκτρὴν Ψυχαρικὴν ὁμάδα,—
αἶσχος καὶ γλώσσης καὶ ψυχῆς καὶ προδοσίαν, οἷα
ἐπὶ τῆς Γῆς τῆς ἱερᾶς δὲν ἐξημελώθη ἄλλη,—
αὐτόχρημα ἐκφυλισμός, αὐτόχρημα σαπρία,
αὐτόχρημα πνευματικὴ κατὰπτυστος κραυγὴ!...

Καὶ ὅπου βλέπετε ἐχθρὸν τῆς Πίστεως τῆς θείας καὶ τῆς Πατρίδος τῆς κλεινῆς καὶ τῆς πανσέπτου Γλώσσης ἐκεῖνον θρυμματίζετε διὰ τῆς Ἀληθείας, τῆς πάντοτε περιφανοῦς, τῆς πάντοτε νικώσας!

—Ἦστερ' ἀπὸ τὸ Βλαβάρη μιλάει ὁ κ. Χατζήδakis «Καὶ πάλιν περὶ τῶν Μαλλιαρῶν», ἀπαντώντας Χατζήδakis καὶ σὲ κάποιον ἄρθρο τοῦ κ. Πάλλης, ποὺ δημοσιεύτηκε πέραι στὸ «Νουμά». Ὁ κ. Πάλλης, φυσικά, θὰ τὸν περιποιηθεῖ καὶ τούτῃ τῇ φορᾷ κατάλληλα.

—Οἱ Ἑλλήνες σπουδαστὲς τοῦ Παρισιῦ μᾶς ἀπέλανε τὴν ἀκόλουθον ἄγγελίαν: «Ὁ ἐν Παρισίοις Σύνδεσμος τῶν Ἑλλήνων σπουδαστῶν, λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀναγγεῖλῃ ὅτι ἱδρυσεν ἰδιαίτερον τμήμα σπουδῶν ἔχον νὰ παρέχῃ πᾶσαν πληροφορίαν ἀφορῶσαν τὰς ἐν Παρισίοις σπουδὰς». Τὰ γράμματα πρέπει νὰ στέλνονται στὸ ἀκόλουθο κατὰ τοῦ:

Association des Etudiants Hellènes de Paris. Hotel des Sociétés Savantes, 28, rue Serpente. Paris.

—Τὸ μονόπρακτο δράμα τοῦ Ρήγα Γκόλφη «Ὁ Γῆ-ταυρος» θὰ παιχθεῖ στὸ θέατρο τοῦ κ. Θ. Οἰκονόμου τὸν ἄλλο μῆνα κ' ὕστερα θὰ τυπωθεῖ στὸ «Νουμά». Ὁ «Ἠγη-ταυρος» εἶναι τὸ πρῶτο Ρωμαϊκὸ σοσιαλιστικὸν δράμα.

—Ἐισπράτουμε ἀπὸ τῆς «Ἀθῆναι» τῆς περασμένης Τρίτης (ἀριθ. 1789, σελ. 2, στῆλ. 6) τὰς ἀκόλουθας: «Ἀνεγνώ-σαμεν χθὲς εἰς τὴν συνάδελφον «Ἀκρόπολιν» ἀπόσπασμα ἐνὸς νέου ἔργου, νέου συγγραφέως, τὸ ὅποιον θὰ παιχθῇ εἰς τὸν νέον θέατρον τοῦ κ. Οἰκονόμου. Τὸ ἔργον ἐπιγράφεται «Ἀλλυ-σίδες» καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ εἶνε νέος, ὅπως γράφει ἡ ἐφημερίς, ὀνομαζόμενος κ. Λογγάρης. Ἀπὸ τὸ ἀπόσπασμα ποὺ ἀνεγνώσαμεν ἐννοήσαμεν ὅτι πρόκειται περὶ κοινοτοπιῶν πολιτικῆς ὕψους τῆς γλώσσης, τὴν ὅποιαν ὅχι ὑποψήφιοι βουλευταὶ, ἀλλ' οὔτε ὑποψήφιοι δέμαιοι εἶνε δυνατόν νὰ ὁμι-λήσουν. Ἀν οὗτω ἀρχίσῃ τὰς παραστάσεις τοῦ τοῦ θεάτρον τοῦ τῆς σκηνῆς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρον, ταχέως θὰ τὸ ἴδω-μεν κλειόμενον, ἐκτὸς ἐν ὅλοις εἰς μετὰ «για τῆς ἀλυσίδος».

—Ὁ κ. Πόπ εἶναι ὁ φιλολογικὸς ἀρχιγραμματέλης τοῦ κ. Βλάχου καὶ γι' αὐτὸ μιλάει μὲ τόση ἀσέβεια γιὰ τὸ θέατρο τοῦ κ. Οἰκονόμου.

Ο ΓΑΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Γ. Μ. στὴ Λόντρα. Λάβαμε τὴς συντρομίας τοῦ 1907 καὶ 1908 καὶ σ' εὐχαριστοῦμε.—κ. Νικ. Στ. ἰδὲ λά-βαμε καὶ σ' εὐχαριστοῦμε. Ἀν ἀδελφεῖς, πέρασε ἀπὸ τὸ γραφεῖο καμιά μέρα (9—12 τὸ πρωὶ καὶ 3—5 τὰ μεσέ-μερα) νὰ τὰ συζητήσουμε.—κ. Ἀγγελὸ Βλάχο στὸ Βασ. Θέατρο. Νὰ τί εἶπε ὁ Κάιζερ, καὶ οἱ σᾶς τὰ λέμε στὴν κα-θαρῆς, γιὰ νὰν τὰ νιώσετε. «Σεῖς οἱ καλλιτέχναι, διὰ νὰ εἰσθε ἀληθεῖς καλλιτέχναι, οὔτε πρὸς τὴν κρίσιν τῶν ἀγοραίων πρέπει νὰ προσέχετε. Φρονῶ, ὅτι τὸ Β. Θέατρον, ὡς τὸ σχολεῖον καὶ τὸ Πανεπιστήμιον, δεῖν νὰ ἀποτελῇ, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἠγεμόνος, ἰσχυρὸν μέσον πρὸς μόρφωσιν τῶν νέων γενεῶν καὶ προαγωγὴν τῆς ὑψηλοτάτης πνευμα-τικῆς ἀναπτύξεως τῆς προσφιλοῦς ἡμῶν Πατρίδος. Ὅφειλε νὰ συντελῇ εἰς τὴν ἀναπτύξιν τῶν νέων, τὴν μόρφωσιν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τὴν ἐξευγενισμόν τῆς ἡλικίας αὐτῆς (ἡμεῖς). (Ἄνεον Ἄστυ 8 τοῦ Νοέβρι, σελ. 1, στῆλ. 1).

ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΚΤΑΙ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΑΙ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΥΨΗΛΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ
ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ

Ἰδρυμα ἀνωτέρας τεχνικῆς ἐκ-
παιδεύσεως

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Γραφεῖα Πλατεῖα Κάνιγγος καὶ
ὁδὸς Σταδίου 20.

ΣΧΟΛΑΙ

Ἀνωτ. Ἑμπορικὴ.—Βιο-
μηχανικὴ.—Γεωργικὴ.
—Μηχανουργικὴ.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΤΩ ΑΙΤΟΥΝΤΙ

ΕΝ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΤΗΝ 13 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΑΚΡΙΒΩΣ

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΑΠΟ ΤΗΣ 30 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙ ΕΞΕΛ